

(1) c uváděcích ustanovení, jehož se dovolávají žalovaní, na tento případ se nehodí. Jeť význam tohoto ustanovení po pozdější úpravě čl. XVI (1) b patrně ten, že, byla-li smlouva uzavřena do jednoho měsíce od vyhlášení zákona, platí úmluva o přesunutí přímé daně i po dni, kdy by ustanovení § 341 nabylo účinnosti (původně 1. ledna 1932, nyní 1. ledna 1935) až do vypršení úmluvy, kdežto smlouva uzavřená později a obsahující takovou úmluvu má v tom směru míti platnost jen do dne, kdy ustanovení § 341 účinnosti nabude (původně tedy do 1. ledna 1932, nyní do 1. ledna 1935).

Čís. 13648.

Jde o výlučnou příslušnost podle ujednaného sudiště (§ 104 j. n.), bylo-li umluveno, že »všechny spory, jež snad vzniknou ze smluvního poměru, budou podrobeny v první stolici jinak příslušnému soudu sídla společnosti bez ohledu na bydliště stran«.

Sídlo společnosti, s níž bylo sudiště ujednáno, zůstalo rozhodným pro příslušnost soudu, třebaže společnost napotom splynula fusí s jinou společností, mající sídlo v obvodu jiného soudu.

(Rozh. ze dne 14. června 1934, R II 184/34.)

Žaloba proti firmě Apollo, rafinerie minerálních olejů, úč. spol. v Bratislavě byla podána u krajského soudu v Uherském Hradišti. K námitce místní nepříslušnosti soud první stolice žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žalovaná vznesla námitku místní nepříslušnosti dovolaného prvního soudu, ježto má za to, že vzhledem k prorogační úmluvě uvedené v odstavci XIV ujednání ze dne 13./28. února 1924 je místně příslušný k projednání tohoto sporu soud jejího sídla, tudíž krajský soud v Bratislavě. Ujednání to je doplňkem ujednání z 27. srpna 1917. Uvedený odstavec XIV ujednání z 13./28. února 1924 ustanovuje: »Všechny spory, jež snad vzniknou ze smluvního poměru, budou podrobeny v první stolici jinak příslušnému soudu sídla společnosti bez ohledu na bydliště stran.« Společností, o které se prorogační úmluva zmiňuje, jest rozuměti, jak z ujednání plyne, Moravskou těžařskou společností s ručením omezeným v Hodoníně, kterážto fusí, jak nesporno, splynula později se žalovanou akciovou společností, o čemž žalobci jejím dopisem ze dne 13. února 1926 byli vyrozuměni. Přihlíží-li se k uvedenému doslovu odstavce XIV ujednání z 13./28. února 1924, nelze mu rozuměti podle § 914 obč. z. jinak, než tak, že příslušnost soudu sídla Moravské těžařské společnosti byla ujednána a míněna jako příslušnost výlučná a nikoliv jen na výběr (srov. rozh. čís. 5019 sb. n. s.). Podle § 104 j. n. vyžaduje prorogační úmluva k platnosti, aby se v ní podrobily strany jednomu nebo několika soudům první stolice míst jmenovitě uvedených.

Není zapotřebí, by dotčený soud byl uveden v prorogační úmluvě podle jména, nýbrž jest »jmenovitým« uvedením, plyne-li z obsahu listiny jasně, o který soud jako prorogační jde (srov. rozh. čís. 4593 sb. n. s.). V prorogační úmluvě je uveden jako soud, jemuž se strany podrobily, soud sídla Moravské těžařské společnosti a sídlem jejím byl jak z ujednání z 13./28. února 1924 plyne, a je nesporno, Hodonín. Tím bylo jasně vysloveno, že prorogačním soudem jest okresní soud v Hodoníně, po případě krajský soud v Uher. Hradišti. Jen těmto dvěma soudům se strany podle prorogační úmluvy, co do místní příslušnosti podrobily a žádnému jinému. Došlo-li pak dodatečně, jak nesporno, k fusi Moravské těžařské společnosti se žalovanou, nastoupila žalovaná jako její univerzální sukcesorka ve veškerá její práva a veškeré závazky vyplývající z ujednání z 13./28. února 1924, a jest tudíž i oprávněna se dovolávati výlučného sudiště v ujednání smluveného. Než sudištěm tím jest, jak již uvedeno, jen okresní soud v Hodoníně, pokud se týče krajský soud v Uherském Hradišti a nikoliv krajský soud v Bratislavě, v jehož obvodu ona má sídlo. Je proto žalovanou vznesená námitka místní nepříslušnosti krajského soudu v Uherském Hradišti bezdůvodná a nemůže se žalovaná cítiti stíženou, když žaloba byla podána u soudu, který je k projednání této rozepře podle prorogační úmluvy výlučně příslušným, třebaže se žalující strana v žalobě nedovolávala příslušnosti podle § 104 j. n.

Čís. 13649.

Ustanovení čl. 235 obch. zák. nevztahuje se k doručení, které se nemusí státi k vlastním rukám adresáta.

Náhradní doručení v obchodní místnosti akciové společnosti.

(Rozh. ze dne 15. června 1934, R I 548/34.)

Žalobu akciové společnosti procesní soud první stolice zamítl rozsudkem pro zmeškání žalobkyně. Odvolací soud zamítl odvolání uplatňující jen zmatečnost. Důvody: Odvolatel uvádí jako odvolací důvod zmatečnost, aniž uvádí dotýčný bod § 477 c. ř. s. a spatřuje zmatečnost v tom, že obsílka k roku nebyla žalobkyni řádně doručena, nýbrž jen úředníku žalobkyně Č-ovi, který není oprávněn přijímati poštu a zejména ne soudní obsílky, ježto není ani prokuristou žalující společnosti ani neobdržel k tomu plnou moc a že proto nebyla žalobkyně řádně obeslána. Podle názoru odvolacího soudu mohlo by tu jíti jen o zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s., jejíž podmínky tu však nejsou. Nešlo o doručení žaloby žalovanému, nýbrž o doručení obsílky žalobci, a tudíž podle § 103 první odstavec c. ř. s. mohlo se státi doručení (na bílý lístek) dorostlé osobě sloužící v obchodě nebo živnosti. To se stalo k rukoum úředníka žalující společnosti, jak tato sama tvrdí. Nerozhoduje, zda měla plnou moc. Žalobkyně ani netvrdí, že úředník tento neodevzdal obsílku zákonnému zástupci firmy, takže by mu bylo znemožněno, by se její zástupce k roku dostavil.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.